

1. ראש מועצת הכפר תורמוסעיא, מר רבחי עבד-אלרחמן מוחמד אבו עווד,
2. ראש מועצת הכפר אל-מוע'יייר, מר פרג' סעאדה סעיד נעסאן,
3. ראש מועצת הכפר ג'אלוד, מר עבדאללה תופיק עבדאללה חג' מוחמד,
4. ראש מועצת הכפר קריות, מר נזאר מוחמד דיב מחמוד,
5. מר רטיב עבדאללה מסעוד נעסאן,
6. מר מחמד אחמד מוחמד חזמה,
7. יש דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם (ע"ר 0442622-58)

כולם באמצעות עו"ד שלומי זכריה ו/או מוחמד שקיר מטעם ארגון "יש דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם" (ע"ר), כולם מרח' דוד חכמי 12, תל אביב-יפו, 03.5275273 טל': 03.5275274 פקס':

העותרים

-- נגד --

- 4-1. שר הביטחון, מר משה יעלון
המשיבים 1-4 כולם באמצעות ב"כ עו"ד מפרקליטות המדינה, משרד המשפטים, רח' סלאח א-דין, ירושלים, פקס': 02.6467011
5. המועצה האזורית מטה בנימין, באמצעות עו"ד ע' סילבצקי ואח', מרח' קרן היסוד 27, ירושלים, טל': 02.6248877, פקס': 02.6248853
- 6-7. עדי עד - אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות קהילתית בע"מ, ואח' המשיבים 6-7 באמצעות עו"ד יצחק מינא ו/או אבי סגל ו/או יצחק מינא ו/או רונית וולף ו/או יהושע ידן ו/או יעל סינמון, כולם מרח' שמואל הנגיד 4, ירושלים, 91024 טל': 02.6258643, פקס': 02.6242769
8. החטיבה להתיישבות בהסתדרות הציונית העולמית, באמצעות עו"ד יוסף לאופר מרח' המלך ג'ורג' 48, ירושלים, טל' 02.6202335, פקס': 02.6202694 / 02.6202858
9. גלעד אדלר ו-89 אח' המשיבים 23,24,37,38,77 ו-78, באמצעות עו"ד אריה ארבוס ואח' מרח' המלך ג'ורג' 40, ירושלים, טל': 02.652.7705, פקס': 02.652.7706

המשיבים

תגובה מטעם העותרים להודעה המעדכנת מטעם המדינה

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד שניתנה בתום הדיון האחרון בעתירה ב- 27.2.2017, וכן להודעה המעדכנת מטעם המדינה, אשר הוגשה לאחר מספר הארכות מועד רק ביום 30.4.2017, והעתק מלא וקריא של ההודעה על נספחיו הועבר לידי הח"מ רק ביום 6.4.2017, ובהתאם לפגרת חג הפסח, מתכבדים העותרים למסור את תגובתם לאמור בהודעה המעדכנת, כמפורט להלן.

1. עובר לדיון שהתקיים בעתירה ביום 27.2.2017, טענו המשיבים 1-4 את הדברים הבאים:

ראשית, כי צוות קו כחול הפועל תחת המשיב מס' 3, ראש המנהל האזרחי, סיים את עבודת מיפוי השטחים שיאפשרו לשיטתו להרחיב את ההכרזה הקודמת שבוצעה בשטח. מיפוי הצוות הסתיים עוד ביום 27.1.2017 (נספח 1 לתצהיר המשלים של המשיבים מיום 13.2.2017), אולם אלה בחרו לפרסמו רק לאחר חודשיים, ביום 26.3.2017. מעולם לא ניתן הסבר לעיכוב זה מצד המשיבים, והדבר מצביע על העצלתיים שמאפיין ויאפיין אותם בכל הנוגע לסוגיית ה-"הסדרה" האמורה.

שנית, לגבי חלק מהמבנים שנותרו מחוץ לשטח "מקצה השיפורים" אשר הרחיב באופן מלאכותי הכרזות קודמות, נטען כי שישה מבנים בלתי חוקיים (בב"חים) מצויים על אדמות אשר לא ניתן לראות בהן כאדמות מדינה. במסגרת הדיון נטען כי מבנים אלה הוזזו באופן חד-צדדי על ידי המשיבים 6-7 ותושבי המאחז (המשיבים 6-7 טענו כי הודעה בעניין נשלחה ערב הדיון למזכירות בית המשפט, אולם העותרים מעולם לא קיבלו אותה, וגם לאחר עיון במסמך שהוצג מטעם משיבים אלה במסגרת הדיון עלה כי לא צורף תצהיר להודעה זו, כמתחייב בנסיבות העניין).

2. במהלך הדיון עצמו ביקשו שופטי בית המשפט הנכבד מהמשיבים לוח זמנים בכל הנוגע ל-"הליכי ההסדרה" הנטענים על ידם של המאחז הבלתי מורשה עדי עד. הגם שניתנה למשיבים פרק זמן, לבקשתם, של שבוע ימים במסגרת ההחלטה שניתנה בסוף הדיון, רק לאחר חודש ימים, ביום 30.3.2017 הוגשה ההודעה מטעמם. עובר לכך הוגשה הודעה מעדכנת מיום 7.3.2017 בה נמסר דוח מצב ביחס להסרת הבניה הבלתי חוקית על אדמות פרטיות.

3. במסגרת הודעות אלה (מיום 7.3.2017 ומיום 30.3.2017 בהתאמה) נמסרו הדברים הבאים:

(א) כי 4 קרוואנים מאוכלסים (בב"ח 11/01, 142/12, 143/12, 144/12) הוסרו ממיקומם הנוכחי, אשר היה על גבי אדמות פרטיות של תושבי הכפרים תורמוסיעא וג'אלוד;

(ב) כי שתי מכולות נוספות (בב"ח 139/09, 325/15) הוסרו גם הן ממיקומם הנוכחי;

(ג) כי הדרכים הבלתי חוקיות אשר נפרצו על גבי אדמות הכפרים ג'אלוד (בב"ח 94/07, 46/13, 267/12), נחסמו באמצעות הצבת סלעים;

(ד) כי פרסום תוצרי צוות קו כחול, באופן המבקש לעקוף את הצורך בהליכי הכרזה, פורסם ביום 26.3.2017;

(ה) כי להערכת הדרגים המקצועיים, "ככל הניתן" תוכן תכנית מתאר עבור עדי עד בתוך פרק זמן של שנה וחצי.

4. עם קבלת הודעת המדינה מיום 30.3.2017, פנה ב"כ העותרים ביום 2.4.2017 אל ב"כ המשיבים 1-4 וביקש לדעת האם המבנים שהוסרו מאדמות פרטיות, כפי שעולה מדו"ח הפקח, הועברו (כנהוג במקרים דומים) לאדמות אשר המנהל האזרחי רואה בהן אדמות מדינה (ובכך נוספה בניה בלתי חוקית לאדמות עליהן שוכן המאחז). נכון לכתיבת שורות אלה, כשלושה שבועות ממועד פניה זו, וחרף תזכורות רבות שנעשו בכתב ובעל פה לב"כ המשיבים, לא נמסרה התייחסותם לשאלה זו. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומנת כנספח 1.

עמדת העותרים

5. עמדת העותרים היא כי בכל הכבוד הראוי, התנהלות המשיבים 1-4, ושוויון הנפש שהם ושאר הצדדים מגלים ביחס לבניה הבלתי חוקית ביחס למאחז, אשר הינו אחד האלימים ברחבי הגדה המערבית, ומהווה מעיין מפכה לאירועי אלימות, הסגות גבול, השתלטויות בלתי חוקיות על מקרקעין פרטיים, אינה סבירה, וגם ה-"פתרונות" המובאים על ידם אינם עומדים בסטנדרטים מינימליים של סבירות. נפרט את עמדתנו.

6. ראשית, המשיבים טוענים כי "ככל הניתן" תוכן תכנית מתאר עבור עדי עד, בתוך פרק זמן של שנה וחצי. המשיבים נמנעים מלציין את השלב המקדמי לכך, והוא שיוך מוניציפלי של המאחז – האם התנחלות עצמאית (דבר המחייב קבלת החלטת ממשלה, דבר שלא נעשה), או במסגרת מוניציפלית קיימת (ההתנחלות הקרובה ביותר למאחז הינה שילה, המרוחקת כ-5 ק"מ, ובוודאי שאינה "צמודת דופן"). המשיבים נמנעו מלהבהיר סוגיה זו, אשר הינה מקדמית בכל הנוגע לאפשרות ההכשרה של המאחז.¹

7. סוגיית השיוך המוניציפלי אינה רק סמלית, אלא בעלת משמעות תכנונית רחבה. זו סוגיה שניתן לפתור אותה באמצעות החלטת ממשלה או החלטה של המשיב מס' 2, אולם הימנעותם של המשיבים להכריע בה, כשלב פרלימינרי, וזאת בצירוף העיכוב הבלתי מוסבר של פרסום תוצרי צוות קו כחול להגשת השגות, מעיד כי אין ולא תהיה כל הכשרה של המאחז אלא רק אמירה, הצהרות נעדרות כל בסיס אופרטיבי, כי "בכוונתם" לקדם הליכי תכנון ביחס למאחז. בפועל, המשיבים גמרו אומר להשלים עם מיקומו של המאחז כפי שהוא, על הבניה הבלתי חוקית הרחבה המצויה בו, ולהתפרק כליל מחובותיהם לאכוף את הדין ביחס אליו.

¹ יוער, כי השענות המשיבים על פסק הדין בעניין בג"ץ 2297/15 ראש מועצת הכפר יאסוף ואח' נגד שר הביטחון ואח' (פסק דין מיום 7.2.2017, פורסם בנבו), אינה רלוונטית, וזאת בשני מובנים: ראשית, בעניין יאסוף, המרחק בין תפוח מערב ובין "התנחלות האם" תפוח היה כקילומטר אחד ולא חמישה כמו במקרה זה; ושנית, המשיבים הצהירו שם כי בכוונתם לצרף את המאחז תפוח מערב אל כפר תפוח מהבחינה המוניציפלית, במידה והליכי ההכרזות המתוכננים על ידם יצאו לפועל.

(א) כך, ביחס למאחז "הינבל" אשר חלק ממבניו היו נשוא העתירה בבג"ץ 9051/05 **שלום עכשיו ואח' נגד שר הביטחון ואח'** [פסק דין מיום 20.8.2014, פורסם בנבו]. במהלך ימיה (הארוכים) של העתירה, נמסר כי בכוונת המדינה לבצע סקר קרקעות ולאחריו הכרזה על אדמות מדינה ביחס למקרקעין עליהם ממוקמים חלק ממבני המאחז. ההכרזה ביחס לרובו של המתחם הפכה להיות חלוטה בתום שנת 2014, עם דחיית הערר נגד ההכרזה (ערר 55/11 **ראש מועצת הכפר קריות ואח' נגד הממונה על הרכוש הממשלתי בגדה המערבית**, פורסם בנבו, החלטה מיום 31.12.2014), אולם מאז, במשך כשנתיים וחצי, לא קודמה תכנית מתאר ביחס למאחז, והבניה הבלתי חוקית נותרה על כנה.

(ב) גם המאחז "חרשה" אשר גם מבניו היו חלק מבג"ץ 9051/05 הנזכר לעיל, התחיל לעבור הליך של הסדרה, והגם שההכרזה על אדמות מדינה בעניינו הפכה להיות חלוטה עוד בתחילת שנת 2014, הרי שחרף הצהרות המדינה כפי שבאו לידי ביטוי בפסק הדין בבג"ץ 9051/05 (ראו פסקה 5 לפסק הדין), כי המתניה עם הליכי ההסדרה עד מיצוי הליכי הערר, בפועל אין כל תכנית מתאר ביחס למבנים אלה, לא כל שכן הסדרה תכנונית ביחס אליו.

(ג) כך ביחס למאחז "מצפה דני", אשר חלק ממבניו היו נשוא העתירה בבג"ץ 5383/09 **וגי'ה עבדאלכרים נגד שר הביטחון ואח'** [פסק דין מיום 11.11.2015, פורסם באר"ש], עוד במהלך חודש אוקטובר 2015 נמסר כי ניתנה החלטה של וועדת המשנה להתיישבות לקדם את התכנית אשר עשויה להכשיר את מבני המאחז נשוא העתירות, אולם מאז, דבר לא נעשה והפרות החוק נותרו על כנן.

(ד) כך ביחס למאחזים אשר היו נשוא העתירה בבג"ץ 7891/07 **ש.ע.ל מפעלים חינוכיים ואח' נגד שר הביטחון ואח'** [פסק דין מיום 18.11.2013; פסק דין משלים מיום 7.12.2014; פורסמו באר"ש], אשר המדינה הבהירה כי בכוונתה לבחון אפשרות של הסדרת הבינוי במאחזים "מצפה לכיש", "גבעת אסף" (ביחס לחלקות עליהן נטענו טענות רכישה)², "מעלה רחבעם", ו-"גבעת הרואה". נכון לכתיבת שורות אלה, כארבע שנים לאחר ההודעות שנמסרו על ידי המדינה ביחס לכוונות ההכשרה של המאחזים הללו, לא ידוע על קידום תכנוני ביחס למי מהמאחזים הללו.

ואלה רק דוגמאות ספורות, המצויות בידי הח"מ.

9. על כן, על סמך ניסיון העבר ביחס למקרים אחרים, וכן לאור האמירות הערטילאיות והמעורפלות של המדינה ביחס לאופק ההכשרה הנטען ושתיקתם באשר לאופייה של ההכשרה הנטענת (האם כהתנחלות חדשה או כצירוף שאינו צמוד דופן להתנחלות קיימת), לא ניתן לייחס משמעות **אמיתית** לעמדת המשיבים כי "בתוך שנה וחצי תוכן תכנית מתאר עבור עדי עד, ככל הניתן". לא נעלמה מעיני העותרים הפער בין "הכנת תכנית המתאר" ובין הפקדתה במוסדות התכנון לצורך קידומה הסטאטוטורי, ואין המדובר בפער סמנטי בלבד.

10. **שנית**, בכל הנוגע למבנים שהוזזו מהאדמות הפרטיות וכפי הנראה מצאו דרכם למשכנם החדש, מספר מטרים לכאן או לכאן על "אדמות מדינה", לכאורה. העדר הנכונות של המשיבים 1-4 להתייחס לפניית ב"כ העותרים באשר למיקומם החדש (נספח 1 לתגובה זו), משקפים את שוויון הנפש של המשיבים ביחס לבניה הבלתי חוקית במאחז עדי עד, כפי שהייתה מאז ולתמיד.

11. התנהלות זו מקבלת חיזוק וגיבוי מהחלק בדיון בעל פה, במסגרתו שאלה נשיאת בית המשפט את המשיבים האם מוסכם כי עד להסדרה עתידית של המאחז, ככל שתתרחש, לא תבוצע כל בניה בשטח, שאלה שנענתה בשתיקה רועמת של המשיבים 6-7, וכן שאר תושבי המאחז. די היה בשתיקה זו לשיטת העותרים, כדי לשמוט את המסכה מעל המשיבים וניסיונותיהם להציגם כמי שבתום לב בנו את בתיהם. לא ראשית של תום לב היה

² יוער, כי טענות הרכישה ביחס לחלקות עליהם ממוקם המאחז "גבעת אסף" התבררו כמזויפות ובימים אלה תלוי ועומד כתב אישום נגד חלק מהמעורבים בזיוף. הגם שאין כל אופק להסדרת המאחז, עם קריסת טענות הרכישה, המשיבים אינם נוקפים אצבע לאכוף את הצווים שהוצאו ביחס אליו ולמבניו.

כאן ולא הייתה כאן תמימות אלא מהלך קר ומחושב להקים את המאחז במקומו הנוכחי, לנשל את תושבי הכפרים תורמוסעיא, קריות, ג'אלוד ומעירייר מאדמותיהם ולעשות ברכוש הציבור כראות עיניהם של תושבי המאחז. המשיבים התכופו בפני הגורמים העבריינים, וכעת הם מבקשים לתת להם "כרטיס חופשי" להמשך התנהלות זו, אשר שתיקתם במהלך הדיון מלמדת על מהלכים העתידיים.

12. קשה לראות בנסיבות אלה כמגבשות סבירות להכשרת המאחז, עת המדינה ערה לכך כי בפועל תמשך בניה בלתי חוקית (שלא תזכה לכל אכיפה בפועל, כפי שארע במהלך רוב שנותיו של המאחז), ועת האגודה השיתופית עדי עד, מזכיר האגודה ותושביו, סרבו להכריז כי יפסיקו במפעלם העברייני. אדרבא ואדרבא – מבחינתם אין כל מניעה להמשיך להפר את החוק, בוודאי כאשר הפרות חוק אלה מקבלות "רוח גבית" מצד המשיבים 1-4, אשר "מתיישרים" לפי הבניה הבלתי חוקית והתפרשותה (ותעיד על כך התפרשות הרחבת ההכרזה שבוצעה על ידי המשיבים, וזאת על מנת לנסות ולכלול כמה שיותר מבנים אשר הוגדרו כבניה בלתי חוקית על אדמות שאינן אדמות מדינה, והנה באבחת החלטה מנהלית הפכו אלה לאדמות מדינה).

13. סוגיית "טיוב" ההכרזות הקודמות על ידי הוספה של שטחים אשר לשיטת המנהל האזרחי "אמורות היו להיכלל במסגרת הכרזות קודמות", ובכך להימנע מביצוע הכרזות חדשות, מצויה לפתחו של בית המשפט הנכבד במסגרת העתירה בבג"ץ 7986/14 במקום – מתכננים למען זכויות בתכנון ואח' נ' ראש המנהל האזרחי ואח'. השאלה האם הליכי עקיפה של הכרזות באמצעות מנגנון "מקצה שיפורים" עוד נבחן על ידי הגורמים המשפטיים הרלוונטיים, ומכל מקום אין זה המקום להדרש אליו, אולם העותרים יבקשו להבהיר כי התנהלות המשיבים אשר מנסים להוסיף עוד ועוד אדמות מדינה, בדרך-לא-דרך, ללא מתן אפשרות של ביצוע ביקורת שיפוטית עצמאית על החלטות אלה, כמו גם האופן בו דברים אלה נעשים – כל אלה, נעשה באופן המנוגד לשיטתם לדין ומתוך שיקולים בלתי עניינים לחלוטין. האופן בו נוספו להכרזה סך של 284 דונמים, היקף גדול יחסית מעורר תמיהה, בלשון המעטה, אבל כאמור, אין זה המקום להדרש לכך.

14. **שלישית**, בכל הנוגע לדרכים אשר הוקמו ונפרצו על אדמות פרטיות. המשיבים מסתפקים ב'חסימות' שהונחו על ידי המשיבים 6-7 או מי מטעמם ביחס לדרכים. חסימות אלה, כפי שניתן לראות, כוללות סלע אחד או שניים אשר הוצב באישון לילה על אם הדרך. באותה הקלות בה הסלע הוצב, כך הוא יוסר, יום או יומיים לאחר שיסתיים הטיפול בעתירה, והדרכים ישובו לשרת את תושבי המאחז.

15. לצורך השוואה, כאשר המנהל האזרחי רצה ברצינות להוציא דרכים מכלל שימוש, דאג הוא לחרוץ אותן במקטעים שונים באופן אשר **באמת** מוציאן מכלל שימוש. זוהי גם עמדתם המוצהרת של המשיבים 1-4, כפי שעלה זה לא מכבר במקרה אחר שהתנהל בפני בית המשפט הנכבד, במסגרת בג"ץ 278/16 **חמדאן ואח' נגד שר הביטחון ואח'** [פסק דין מיום 20.9.2016, אשר ניתן על ידי נשיאת בית המשפט, כבי' השופטת מ' נאור וכבי' השופטים ח' מלצר ומ' מזוז, פורסם באר"ש]. במסגרת הליכים אלה זה הצהירו המשיבים 1-4 כי "[...] פעולות האכיפה המקובלות והנהוגות על ידם ביחס לפריצת דרכים הן פעולות חריצה והנחת בולדרים" (הדברים מובאים בפסק הדין, בפסקה 10; הדגשה הוספה, ש.ז.).

16. המשיבים נמנעו מלחרוץ את הכבישים והדרכים במקרה זה, ולא סיפקו כל טעם מדוע לשיטתם יש לסטות מאותן "פעולות אכיפה המקובלות והנהוגות על ידם". הדבר משקף פן נוסף של אוזלת היד והחלטה מודעת להסתפק במאפייני אכיפת חוק שהם למראית עין בלבד, כגון הוצאת צווי הריסה שאין לאיש כוונה לממשם.

(השוו גם: בג"ץ 2759/09 **ראש מועצת הכפר קריות נגד שר הביטחון ואח'** [פסק דין מיום 20.8.2014, פורסם באר"ש], אשר עסק בכביש גישה למאחז "היובל", ובעקבות העתירה הכביש נחרץ והדרך נהרסה כליל, ולא רק 'נחסמה' באופן פרטיזני והפיך בנקל, כפי שארע במקרה דנן).

17. **רביעית**, ובהמשך ישיר לאמור לעיל, המבנה הבלתי חוקי בבב"ח 171/03, מצוי על גבי אדמות פרטיות, אשר גם להטוטי המנהל האזרחי באמצעות ההליכים המניפולטיביים של צוות קו כחול, לא הצליחו להגדיר את המקרקעין הללו כאדמות מדינה, אף לא לכאורה. במקרה זה, נטען על ידי המשיבים כי "נשקלת האפשרות

לבצע הכרזה חדשה ביחס לשטח זה". מעבר לכך שלא ברורה כוונה זו (שכן אילו היה מדובר באדמות מדינה, היו אלה מסופחות להכרזה הקודמת), הרי שלא נמסר כל לוח זמנים לכך, אף לא משוער. המשיבים מבקשים, למעשה, להשלים עם קיומו של המבנה הבלתי חוקי הנ"ל לעוד פרק זמן ארוך.

18. **חמישית**, וכפי שהובהר עוד בכתב העתירה וכן בדיונים שהתקיימו בעניינו של המאחז: אין המדובר בעוד מאחז 'רגיל', אחד מתוך כ-105 אשר נבנו ברחבי הגדה המערבית. מעבר להפרות החוק התכנוניות, היותו של המאחז מקור קבוע להפרות זכויות אדם בשלל מעגלים שונים, מחייבת את אכיפת החוק ביחס אליו באופן מוגבר. המשיבים 1-4 אינם מתכחשים לעובדה זו וכפי שעולה מתגובתם המקדמית וכן מכתב התשובה, נעשו מספר נסיונות למקד את אכיפת הדין ביחס לתושביו של המאחז. החלטת המשיבים לבחון את הכשרת המאחז, וזאת בהתעלם מההיסטוריה שלו, מאופן היווסדו והישתרשתו, מהגיבוי בפועל שניתן באמצעות הכשרה זו למעשי עבריינות שהתרחשו בגזרתו ברבות השנים.

19. כל אלה מצטרפים לכדי תמונת מצב עגומה, אשר מתגבשת לכדי אי סבירות מובנית וקיצונית אצל המשיבים 1-4, אשר לשיטת העותרים מחייבת את קבלת העתירה על הסף.

20. בסופו של יום, המאחז נעדר כל אופק הכשרה אמיתי, תחום בזמן, כאשר המשיבים אף מסרבים לנקוב ולפרט באשר לאופן הכשרתו המוניציפלי. המשיבים 1-4 מבקשים, בפועל, להעניק *carte blanche* לתושבי המאחז, להמשיך לבנות במאחז עצמו, וזאת בשל מדיניותם המוצהרת שלא לאכוף בניה בלתי חוקית ביחס למאחזים אשר נשקלת הסדרתם, וזאת כאשר אין כל תוחלת לאמירות תלושות באוויר על אותה "הסדרה" נטענת. העובדה כי אותם מבנים שהיו על אדמות פרטיות פשוט "מצאו דרכם" אל תיחומו המחודש של אדמות מדינה, מלמדת אותנו על המשך מדיניות האכיפה של המשיבים, המצטרפת לשתיקתם הרועמת של תושבי המאחז במהלך הדיון.

21. עמדת המשיבים מגיעה עד לרף העדר הסבירות של התפרקות כללית מאכיפת החוק, עליהם נבנו הלכות בית המשפט הנכבד בפרשות בעניין בג"ץ 6579/99 **עמיחי פלבר נ' ממשלת ישראל**, תקדין-עליון 99(3) 425 ובג"ץ 551/99 - **שקם בע"מ נ' מנהל המכס והמע"מ ו-4 אח'**, תק-על 2000(1), 419, עמ' 425.

22. קשה שלא להידרש לדבריו הנוכחים של שופט בית משפט נכבד זה, כב' השופט משה זילברג, במסגרת בג"ץ 295/65 **אופנהימר נ' שר הפנים והבריאות**, פ"ד כ(1) 309, 328 :

"ההימנעות מלממש ולהגשים חוק קיים ומחייב, אינה מדיניות ואינה יכולה להיות מדיניות מכל בחינה שהיא; היא רק גורמת לדמורליזציה ביחסי השלטון והאזרח, וגוררת אחריה פריקת עול של כל חוקי המדינה".

23. זוהי בדיוק עמדתם המוצהרת של המשיבים – הימנעות מכוונת מאכיפת חוק, כעניין של מדיניות, דבר המוביל לעליית קרנו של עדי עד כמאחז אלים המשליט שורה של איומים על תושבי הסביבה. זאת אין לקבל ויש לגדוע מדיניות זו באיבה.

24. מכל הסיבות האלה, עמדת העותרים היא כי יש לדחות את עמדת המשיבים, ולהפוך את הצו על תנאי שהוצא בעתירה -המתייחס לכלל מבני המאחז, למוחלט, וכן לחייב את המשיבים 1-4 בהוצאות העותרים, לרבות שכר טרחת עו"ד.

היום, 20.4.2017